

Sygn. akt *XVII AmE 119/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	<i>st. sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska</i>

po rozpoznaniu 15 lipca 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) *sp. z o.o. w W.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) *sp. z o.o. w W.* od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 31 grudnia 2019r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od (...) *sp. z o.o. w W.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 119/20*

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 grudnia 2019r, znak: (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, działając w oparciu o przepisy art. 35 ust. 1 pkt 1 i art. 36 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2167, ze zm. dalej: ef.energ.), w związku z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 831, dalej: ef.energ.) oraz z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, ze zm.) a także z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) *Sp. zo.o. w W.* orzekł, że:

1. (...) *Sp. zo.o. w W.* nie wywiązała się z określonego w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o efektywności energetycznej, obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o ef.energ., w terminie określonym w art. 27 ust. 3 ustawy o ef.energ. lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 ustawy o ef.energ., obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 ustawy o ef.energ..

2. Za opisane wyżej działanie Prezes URE wymierzył (...) Sp. z o.o. w W. karę pieniężną w kwocie 9.568,29 zł, tj w wysokości (...) przychodu osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2018r (decyzja, k. 6-10).

Odwołanie od tej decyzji wniosła spółka (...) Sp. z o.o. w W., wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa URE oraz umorzenie postępowania administracyjnego a także o zasądzenie od pozwanego Prezesa URE na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego. Powodowa spółka zarzuciła decyzji naruszenie:

1. Art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 156 § 2 pkt 2 k.p.a. poprzez wydanie decyzji bez uwzględnienia wyjaśnień powoda wyrażonych w piśmie z 27 grudnia 2019r, a tym samym uniemożliwienie przed wydaniem decyzji złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień, a w konsekwencji uznanie, że powód nie zajął stanowiska w przedmiotowej sprawie do dnia wydania decyzji;

2. Art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. poprzez wydanie zaskarżonej decyzji orzekającej karę pieniężną w sytuacji gdy pozwany decyzją z 12 lipca 2016r znak (...)orzekł już karę pieniężną wobec powoda za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z art. 47 prawa energetycznego za okres od 3 grudnia 2014r tj wydanie decyzji dotyczącej sprawy już częściowo rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną;

3. Art. 105 § 1 k.p.a. w zw. z art 7a k.p.a. poprzez jego niezastosowanie i niewydanie decyzji o umorzeniu postępowania w sytuacji gdy w sprawie zachodzą wątpliwości interpretacyjne;

4. Art. 35 ust. 1 pkt 1 w zw z art. 12 ust 1 i ust 2 pkt 1ustawy o ef.energ. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż na powodzie spoczywał obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności lub uiszczenia opłaty zastępczej- w sytuacji gdy obowiązek ten został już zrealizowany przez podmiot refakturowujący energię (odwołanie, k. 12-21).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania, dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania administracyjnego oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na odwołanie, k. 45).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. zo.o. w W. jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie pod numerem: (...) (odpis aktualny z KRS, k. 34).

Decyzjami z dnia 3 grudnia 2014r Prezes URE udzielił przedsiębiorcy koncesji na obrót energią elektryczną oraz na dystrybucję energii elektrycznej, na okres od dnia 3 grudnia 2014r do 3 grudnia 2024rr.(okoliczność bezsporna).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie obrotu energią elektryczną(...), dokonał w 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości(...) kWh i osiągnął z tego tytułu przychód w wysokości **(...) zł.** (przychód został oszacowany na podstawie ilości energii elektrycznej sprzedanej do wszystkich odbiorców końcowych tj.(...)kWh, oraz stawek opłat zmiennych stosowanych przez powoda tj.: 0,340 zł/kWh; 0,347 zł/kWh; 0,138 zł/kWh; pismo powoda z 9.11.2015r k.20 akt adm).

Energię powód nabywał od (...) w likwidacji (który nabywał ją z kolei od (...) SA), a sprzedawał odbiorcom przyłączonych do eksploatowanej przez powoda sieci będącej własnością (...) (umowa z (...), k. 23 akt adm, wykaz odbiorców k.38 akt adm).

Największymi odbiorcami energii sprzedawanej przez powoda byli (...) S.A., (...), Z. R. i Spółka Przedsiębiorstwo Usług (...) Sp. z o.o. Sprzedaż energii odbywała się w oparciu o umowy cywilnoprawne, w których powód stosował stawki opłat, które pokrywały nie tylko koszty energii, ale także koszty nie związane bezpośrednio z zakupem energii

elektrycznej przez niego do (...), tj. koszty dzierżawy i obsługi technicznej sieci (tabela opłat za sprzedaż energii - załącznik do umów z k.47, 52, 61 akt adm, faktury k.30, 65 -80 akt adm).

Powód do dnia 31 marca 2015 r. nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw efektywności energetycznej oraz nie uiszczył na rachunek NFOŚiGW opłaty zastępczej w wysokości wymaganej przepisami prawa, tj. opłaty zastępczej w wysokości 7.360,22 zł odpowiadającej energii pierwotnej w ilości 7,360 toe (okoliczność bezsporna).

W dniu **27 listopada 2019** r. Prezes URE **wszczął** postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. w W. kary pieniężnej w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w 2014 roku, określonego w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o efektywności energetycznej, obowiązującej do dnia 30 września 2016 r., obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ef.energ. w terminie określonym w art. 27 ust. 3 ef.energ., lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 12 ust. 6 ef.energ., obliczonej w sposób określony w art. 12 ust. 5 ef.energ. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 27.11.2019 k. 83 akt adm.)

W roku 2018 (...) Sp. zo.o. w W.. uzyskał przychód w wysokości **(...) zł**, (rachunek zysków i start k.90).

Decyzją Prezesa URE z 12 lipca 2016r, znak: (...), przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. w W. została wymierzona kara pieniężna w kwocie 10.000 zł za stosowanie cen i taryfy bez ich zatwierdzenia przez Prezesa URE (decyzja, k. 23)

W dniu 13 grudnia 2019 roku Prezes URE zawiadomił powoda o prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień (zawiadomienie, k. 86 akt adm.). Pismem z dnia 16 grudnia 2019r spółka zajęła stanowisko w sprawie, w którym podtrzymała zasadnicze stanowisko, że nie ciąży na niej obowiązek z art. 12, gdyż to (...) sprzedawał energię do odbiorcy końcowego, jakim było (...). Dodatkowo wskazywał, na podstawie do umorzenia postępowania z uwagi na wątpliwości interpretacyjne (art. 7a k.p.a.). Organ nie zapoznał się z treścią tego pisma powoda, a w decyzji stwierdził, że spółka stanowiska nie zajęła

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o twierdzenia stron, oraz fakty powszechnie znane. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja odpowiada prawu, a odwołanie powoda nie może skutkować uchYLENIEM decyzji.

Podstawę prawną do nałożenia na powoda przez Prezesa URE kary pieniężnej stanowił przepis art. 35 ust 1 pkt 1 ustawy o ef.energ. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2016 r.), w myśl którego Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w art. 12 ust. 2, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli podmiot ten nie dopełnia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 1a ustawy o ef.energ. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2016 r.) przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w ust. 2, jest obowiązany uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, świadectwo efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 21 ust. 1, o wartości wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, nie większej niż 3% ilorazu kwoty przychodu ze sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego odbiorcom końcowym, osiągniętego za dany rok, w którym obowiązek ten jest realizowany, w przypadku przedsiębiorstwa energetycznego sprzedającego energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny tym odbiorcom.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powodowa spółka prowadziła działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną w 2014 roku. Wbrew twierdzeniom powoda, spółka (...) zo.o. w W. dokonywała w 2014 roku sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z kopii umów zawartych pomiędzy powodem, a odbiorcami energii elektrycznej, kopii faktur VAT wystawionych odbiorcom przez powodową spółkę oraz faktur otrzymanych od (...), wynika, że spółka (...) zo.o. w W. działała w zakresie obrotu energią elektryczną w sposób powtarzalny. W 2013 roku spółka (...) Sp. z o.o. w W. sprzedawała energię elektryczną dla ponad 40 odbiorców końcowych.

Twierdzenia powoda, iż dokonywał on jedynie refakturowania, nie mają podstaw prawnych ani faktycznych. Treść umów (...) Sp. z o.o. w W. z odbiorcami końcowymi na to nie wskazuje, a cena energii elektrycznej, po jakiej powód sprzedawał ją odbiorcom, nie odpowiadała cenie wynikającej z faktury wystawionej powodowi przez (...). Z porównania faktur wystawionych przez powodową spółkę odbiorcom końcowym oraz faktur wystawianych spółce (...) zo.o. w W. przez (...), jasno wynika, iż powód nie sprzedawał energii elektrycznej po cenie zakupu. Wskazują na to także tabele opłat stanowiące załącznik do umów zawieranych przez powoda z odbiorcami, z których wprost wynika, że powód oprócz ceny za energię elektryczną pobierał od odbiorców opłaty z tytułu kosztów dzierżawy sieci i opłaty z tytułu obsługi technicznej sieci.

W kwestii rozumienia pojęcia refakturowania Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie wyrażone w wyroku z 7 marca 2016 roku, sygn. akt III SA/Wa 961/15, iż „przeniesienie ciężaru kosztów na inną osobę nie może być zatem w żaden inny sposób potraktowane niż jako świadczenie usługi w tym samym zakresie. Czynność refakturowania, której zasadniczym celem jest przeniesienie przez refakturowującego kosztów danej usługi na rzecz faktycznego jej beneficjenta, polega na wystawieniu przez podatnika na rzecz tego beneficjenta jedynie refaktury dokumentującej wyświadczenie przez podatnika tej samej usługi, którą otrzymał” (legalis nr 1471135).

Sąd dzieląc ten pogląd doszedł do przekonania, że skoro powód nie obciążał odbiorców, tylko kosztami ceny energii jaką uiszczał na rzecz (...), ale także innymi kosztami, które ponosił w związku z świadczeniem usługi sprzedaży energii, to nie można uznać, że jego działalności ograniczała się jedynie do refakturowania.

Przy czym nie można przyjąć, że powód obrót energią elektryczną prowadził dopiero po uzyskaniu koncesji, gdyż umowy ze sprzedawcą energii elektrycznej i odbiorcami obejmują także okres przed dniem udzielania koncesji. Zatem cały przychód ze sprzedaży energii podlega uwzględnieniu przy ustalaniu wielkości obowiązku jakiego powód nie zrealizował. Przepis art. 12 nie ogranicza obowiązku do przedsiębiorstwa energetycznego posiadającego koncesję, chociaż oczywiste jest, że do obrotu energią elektryczną konieczne jest uzyskanie koncesji. Jednak okoliczność, że powód rozpoczął działalność jeszcze przed uzyskaniem koncesji, nie może skutkować przyjęciem, że sprzedaż energii dokonywana wówczas nie musi podlegać innym regulacjom ustawowym, w tym obowiązkowi wynikającemu z art. 12. Bezprawność działania w jednym obszarze nie może skutkować zwolnieniem z innych obowiązków, gdyż tylko pogłębiałoby to bezprawność takiej działalności.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów powoda podnoszonych w odwołaniu, Sąd doszedł do przekonania, że także nie zasługują one na uwzględnienie.

Po pierwsze okoliczność, że pierwotny sprzedawca energii elektrycznej dla (...) tj (...) regulował obciążenia związane z nabyciem i umorzeniem świadectw pochodzenia energii nie została przez powoda w sprawie niniejszej wykazana. Natomiast może to budzić poważne wątpliwości, gdyż obowiązki te ciążyą tylko na sprzedawcach energii, którzy dokonują ich sprzedaży na rzecz odbiorcy końcowego, którym w myśl art. 3 pkt 13a p.e. jest odbiorca dokonujący zakupu paliw lub energii na własny użytek; do własnego użytku nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej zużycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej. Zatem skoro (...) sprzedawał energię na rzecz (...), który nie zużywał jej na własny użytek, ale w celu odsprzedaży, to nie był sprzedawcą obciążonym obowiązkami wynikającym z ustawy o efektywności energetycznej.

Oprócz tego okoliczność, że cena nabywanej przez powoda energii elektrycznej zawierała w sobie koszty realizacji obowiązków umorzeniowych przez (...), nie ma wpływu na obowiązek powoda, gdyż przepisy prawa nie przewidują możliwości realizacji obowiązku obciążającego powoda pośrednio, tj. przez inny podmiot niż podmiot zobowiązany. Przy czym podkreślenia wymaga, że okoliczność, że(...) zrealizował obowiązki umorzeniowe od tej wielkości energii która powód sprzedał odbiorcom końcowym, nie została w sprawie stwierdzona, gdyż powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających ten fakt.

Jeśli chodzi o zarzuty odwołania, wskazujące na naruszenie przepisów prawa procesowego, Sąd orzekający w niniejszym składzie podziela utrwalony w judykaturze pogląd o nieskuteczności powoływania się na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego w postępowaniu przed SOKiK, poza pewnymi wyjątkami. W szczególności, tego typu zarzuty zasadniczo nie mogą stanowić samoistnej podstawy uchylenia decyzji. Wynika to z faktu, że wniesienie do sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego (takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 1991r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowieniu z dnia 11 sierpnia 1999r. sygn. akt I CKN 351/99; wyroku z dnia 19 stycznia 2001r. sygn. akt I CKN 1036/98). Podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006r. stwierdził, iż zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie mogą być podnoszone przed SOKiK, który jako sąd powszechny rozpatruje sprawę od nowa, co skutkuje brakiem możliwości uchylenia decyzji zaskarżonej do tego sądu z uwagi na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego (sygn. akt VI ACa 620/06).

W sprawie niniejszej zdaniem Sądu postępowanie administracyjne toczące się przed Prezesem URE nie było dotknięte taką wadą, która uzasadniałaby uchylenie decyzji.

Wyjątki od zasady, że zarzuty procesowe odnoszące się do etapu postępowania administracyjnego nie mogą doprowadzić do uchylenia decyzji w ramach rozpoznania odwołania, które zostały wykreowane przez orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazują, że taka możliwość odnosi się tylko do takich zarzutów, które po pierwsze nie mogą być niejako konwalidowane na etapie postępowania sądowego (jak ma to miejsce np. w odniesieniu do ustaleń faktycznych, środków dowodowych, oceny dowodów, niektórych wad formalnych samej decyzji) ale także waga tych zarzutów musi być na tyle istotna, że uzasadnia ona uchylenie decyzji. Chodzi o takie uchybienia organu, na skutek których przedsiębiorca, którego dotyczy decyzja, nie ma zapewnionych odpowiednich gwarancji proceduralnych, w szczególności mówi się tutaj o uchybieniach tego rodzaju (wadach kwalifikowanych decyzji), które istotnie wpłynęły na merytoryczną treść zaskarżonej decyzji lub też takie sytuacje w których zaskarżona decyzja została wydana bez podstawy prawnej.

Rozpoznając zarzuty powoda dotyczące naruszenia zasad postępowania administracyjnego, Sąd jednak nie dopatrył się wśród nich takich, które naruszałyby np prawo odwołującego się do obrony, czy innych które wskazywałyby na wydanie decyzji w warunkach nieważności. W szczególności także decyzja nie została wydana bez podstawy prawnej. Natomiast okoliczność, że organ wydał decyzję bez zapoznania się z ostatecznym stanowiskiem powoda nie może wpłynąć na uchylenie decyzji. Organ bowiem znał argumenty powoda z wcześniejszej korespondencji, a ponadto argumenty przedstawione w ostatnim piśmie nie mogły wpłynąć na zmianę osądu prawnego stanu faktycznego sprawy, który został właściwie ustalony przez organ.

Także okoliczność, że na powoda już wcześniej została nałożona kara administracyjna za stosowanie stawek opłat taryfowych bez przedstawienia ich uprzednio Prezesowi URE do zatwierdzenia (decyzja z 2016r) nie stanowi podstawy do uchylenia niniejszej decyzji, gdyż nie zachodzi między decyzjami tożsamość przedmiotowa. Kara wymierzona w decyzji z 2016r dotyczyła innego deliktu administracyjnego, którego dopuścił się powód. Fakt, że podstawę dla wymiaru kary stanowiła w obu przypadkach ta sama wartość sprzedanej przez powoda energii elektrycznej nie świadczy o tożsamości czynu powoda, za który został ukarany dwiema odrębnymi decyzjami. W niniejszej decyzji kara jest wynikiem nieuzyskania i nieprzedstawienia do umorzenia świadectw efektywności energetycznej, a kara z decyzji z 2016r dotyczyła dokonywania przez powoda obrotu energią elektryczną bez uzyskania zatwierdzenia opłat przez Prezesa URE. Niewątpliwie jest więc, że obie decyzje dotyczą zupełnie innych obowiązków powoda. Należy mieć przy

tym na względzie, że status przedsiębiorcy energetycznego wiąże się z szeregiem obowiązków, których niewykonanie skutkuje sankcją administracyjną. Obrót energią elektryczną dokonywany jest na rynku regulowanym, stąd też liczne regulacje obciążające przedsiębiorstwa działające w tym obszarze. Przedsiębiorca, który podejmuje się tej działalności, musi się więc liczyć z licznymi obostrzeniami i ograniczeniami przy prowadzeniu tego typu działalności, a także konsekwencjami ich nieprzestrzegania.

Powyższe prowadzi do wniosku, że nie istnieją żadne okoliczności, które zwalniałyby powoda od wykonania obowiązku, o jakim mowa w art. 12 ustawy o efektywności energetycznej, lub które mogą skutkować uchynieniem decyzji. W konsekwencji zdaniem Sądu istnieją wszelkie przesłanki do wymierzania powodowi administracyjnej kary pieniężnej, o jakiej mowa w art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy o ef. en. W myśl tej regulacji Prezes URE nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorcę końcowego, towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o którym mowa w art. 12 ust. 2, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli podmiot ten nie dopełnia obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa efektywności energetycznej lub nie uiszcza opłaty zastępczej, o których mowa w art. 12 ust. 1. Przy ustalaniu wysokości kary, zgodnie z treścią art. 36 ustawy należy uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Wymierzona przez organ kara pieniężna odpowiada dyrektywom jej wymiaru powołanym wyżej. Po pierwsze, zważywszy, że powód osiągnął w roku 2018 przychody w wysokości(...) zł, to wymierzona kara stanowi zaledwie (...)% tego przychodu, a więc mieści się w granicach określonych przepisami prawa.

Po wtóre należy uznać, że stopień naruszenia przepisów nie jest znikomym, zważywszy na cel regulacji, jakim jest dążenie do zmniejszenia szkodliwego oddziaływania sektora energetycznego na środowisko. Nakładanie na przedsiębiorców obowiązków dotyczących świadectw efektywności energetycznej ma stanowić zachętę do inwestycji mających na celu oszczędność energii przez odbiorców końcowych (np. poprzez modernizację budynków i oświetlenia), przez przedsiębiorstwa energetyczne (np. poprzez modernizacje urządzeń wytwórczych, czy też sieci przesyłowych i dystrybucyjnych) i przez przedsiębiorstwa przemysłowe (np. poprzez modernizacje lub wymianę maszyn i urządzeń przemysłowych). Zatem niewywiązywanie się przez powoda w jakimkolwiek zakresie z obowiązków związanych z pozyskaniem i umorzeniem świadectw efektywności energetycznej pozostaje w opozycji do tych celów i niewątpliwie nie przyczynia się do wzrostu efektywności energetycznej, a tym samym nie chroni środowiska naturalnego w pożądanym przez ustawodawcę zakresie. Nie można w tym kontekście uznać, że stopień naruszenia przez powoda przepisów jest znikomy, a tym samym że wymierzona mu kara jest nadmiernie wygórowana.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa, co skutkowało oddaleniem odwołania na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c..

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, które obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka